

РЕШЕНИЕ

№ 3522

гр. София, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1746** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по повод на касационна жалба подадена от Изпълнителна агенция „Медицински одит“ чрез юрисконсулт Л. П. срещу Решение № 1379 от 17.12.2021 г., постановено по Н.А.Х.Д. № 9112/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 94 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 38 от 17.05.2021 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ (ИАМО). С наказателното постановление на д-р Д. Ф. А., на основание чл. 116, ал. 1 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лева за нарушение на чл. 71, т. 2 от ЗЛЗ.

В касационна жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Излагат се съображения за приложението на Тълкувателно Решение № 8 от 16.09.2021 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, съгласно което при разглеждането на делото районният съд, като въззивна инстанция при проверката за законосъобразност на наказателното постановление има правомощието да преквалифицира деянието по закон за същото, еднакво или по-леко административно нарушение. Твърди се, че при проведено пълно доказване на извършеното административно нарушение от фактическа страна, въззивният съд е следвало да преквалифицира деянието. По изложените съображения

касаторът иска от съда да отмени решението на районния съд, като неправилно и незаконосъобразно Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Д-р Д. Ф. А., редовно призван се представлява от адв. Г.. В писмен отговор на касационната жалба излага аргументи за правилност и законосъобразност на решението на районния съд. Моли да се остави без уважение касационната жалба и да се потвърди решението на районния съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

На основание чл. 220 АПК касационната инстанция възприема правилно установена от СРС фактическа обстановка:

Със Заповед № РД-13-60/22.01.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ е наредено да се извърши извънредна проверка в Многопрофилна болница за активно лечение – „Национална кардиологична болница“ (МБАЛ „НКБ“) ЕАД по повод сигнал на М. Н. препратен от министерство на здравеопазването. При извършената проверка контролните органи установили, че на 12.01.2021 г. пациентката М. Н. е била насочена към МБАЛ [фирма] с направление за хоспитализация от 12.01.2021 г., издадено от д-р Ц., кардиолог в „Д. 25 С.“ за спешен прием, с насочваща диагноза „застойна сърдечна недостатъчност“. От лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 020406 се установило, че пациентката на 12.01.2021 г. в 12.09 часа е посетила Спешното отделение на МБАЛ [фирма], като за основна диагноза е записано „М. Z 53.2 – процедура неизпълнена поради отказ на болния по други и неуточнени причини“. Проверяващите констатирани, че в листа за преглед е вписано името на д-р А., като в него липсвало отбелязвания за: Амнеза, Обективно състояние, Заключение след прегледа, подписи на лекар и пациент. Установили са също, че прегледът на пациентката на дата 12.01.2021 г. е бил регистриран в амбулаторния дневник на кабинета на Спешното отделение под № 332, в часовия интервал 12.00-12.09 часа, като записаната диагноза е „М. Z 53.2 – процедура неизпълнена поради отказ на болния по други и неуточнени причини“. Липсата на подписи върху листа за преглед, както и липсата на запис оценяващ здравословното състояние на пациентката аргументирали извода на проверяващите, че пациентката не е прегледана, каквито са оплакванията ѝ в сигнала до министерството. Безспорно по делото е установено, че д-р А. според представения график е бил на работа в Спешното отделение на болницата в часовете 09.00-14.00 часа. При тези данни и установена фактическа обстановка на д-р А. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А -35/12.03.2021 г. за това, че в качеството му на началник на Спешно отделение при „МБАЛ [фирма], не е осъществил контрол на медицинската документация на пациентката М. Н., чийто лист за преглед на 12.01.2021 г. е попълнен без задължителните атрибути определени в Медицинския стандарт „Спешна медицина“ - липса на оценка на здравословното ѝ състояние, без предложение за последващото ѝ лечение, което представлява неизпълнение на вменените му задължения по чл.71, т.2 от ЗЛЗ, във връзка с Правилника за дейността и вътрешния ред в спешното отделение на МБАЛ [фирма] и длъжностната му характеристика да планира, организира, контролира и отговаря за цялата медицинска

дейност в структурата, която ръководи. Въз основа на акта било издадено и процесното НП, с което на основание чл.116, ал.1 от ЗЛЗ била наложена на д-р А. глоба в размер на 1000 лева.

За да постанови решението си, въззивният съд е кредитирал показанията на свидетеля Ф.К., както и писмените доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на д-р А.. На първо място районният съд е приел, че от описанието на нарушението в АУАН и в НП не става ясно дали отговорността на д-р А. е ангажирана затова, че на пациентката Н. не е извършен преглед, или затова че не е попълнена правилно медицинската документация след извършване на прегледа. Също така съдът е стигнал до извода, че е налице противоречие и по отношение на това в какво качество се ангажира отговорността на д-р А. – за осъществено бездействие в качеството му на началник на Спешното отделение или в качеството му на лекар, извършил прегледа на пациентката и не попълнил медицинската документация съобразно Медицинския стандарт „Спешна медицина“. Не на последно място като основание за незаконосъобразност на наказателното постановление районният съд е приел, че е налице несъответствие между сочената за нарушена норма на ЗЛЗ и приложената санкционна норма, тъй като съгласно разпоредбата на чл.116, ал.1 от ЗЛЗ се наказва физическото лице, което извършва дейност по болничната медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на ЗЛЗ и на нормативните актове по прилагането му, а в случая на д-р А. е ангажирана отговорността в качеството му на началник на Спешното отделение за неосъществен контрол за цялостната медицинска дейност в отделението.

Касационната жалба е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, районният съд правилно е установил фактическата обстановка, което се потвърждава от фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство.

Административно-наказателната отговорност на д-р А. е ангажирана на основание чл. 116, ал.1 от ЗЛЗ за допуснатото нарушение на чл. 71, т. 2 от ЗЛЗ.

Санкционната норма на чл. 116, ал. 1 от ЗЛЗ ангажира административнонаказателната отговорност на всяко наказателно отговорно лице, извършващо дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на закона или на нормативните актове по прилагането му. Така формулиран съставът на административното нарушение изисква поведението на д-р А. да бъде отнесено конкретно към съответната правна норма, регламентираща дължимото поведение на изпълнителя на медицинската дейност. Нещо, което в настоящия случай не е сторено, тъй като в описанието на нарушението в АУАН и в НП се излагат данни, че д-р А. не е спазил Медицинския стандарт „Спешна медицина“, раздел V „Организация на пациентския поток в Спешното отделение“ и Правилника за дейността и вътрешния ред на Спешното отделение, глава четвърта „Организация на работния процес в Спешното отделение на „МБАЛ [фирма]“, според които при постъпване на пациент в спешен кабинет незабавно се осъществява от дежурния лекар прегледи и оценка на витални

функции, като задължителните атрибути и действия при извършване на медицинския триаж в спешното отделение са: Кратка анамнеза, Сегашно състояние, витални белези, Основно оплакване, Прием на медикаменти, Придружаващи заболявания, Проведено лечение/самолечение, Атопична амнеза/алергии, Последно хранене. Същевременно така описаните нарушения в АУАН и НП са подведени под нормата на чл. 71, т. 2 от ЗЛЗ, според която началникът на отделението планира, организира, контролира и отговаря за цялостната медицинска дейност в структурата, която ръководи, тоест за бездействие, изразяващо се в неосъществен контрол при попълване на медицинската документация в Спешното отделение. Сочената за нарушена норма на чл. 71, т. 2 от ЗЛЗ установява общото правомощие на началника на отделение да контролира, организира, координира и отговаря за цялостната медицинска дейност в отделението, да анализира качеството и подобряване на работата в отделението. Това посочване, с оглед неговия общ характер и предвид безспорно установения по делото факт, че санкционираното лице е участвало пряко в проведения преглед на пациента, предполага да му се ангажира отговорността пряко в качеството му на лекар приел пациентката за преглед, а не в качеството му началник на Спешното отделение. Разпоредба на чл.116 от ЗЛЗ сочи като нарушители само преките извършители на съставното деяние – лицата, които са извършили дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон. По делото има данни, че при прегледа на пациентката са били нарушени нормите на Медицинския стандарт „Спешна медицина“, раздел V „Организация на пациентския поток в Спешното отделение“ и Правилника за дейността и вътрешния ред на Спешното отделение на МБАЛ [фирма], за което следва да се ангажира отговорността на лекаря, а не на началника на отделението за нарушение на разпоредбата на чл. 71, т. 2 ЗЛЗ. Несъответствието между сочената за нарушена норма на ЗЛЗ и приложената санкционна разпоредба, обосновават правилността на извода на районния съд за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и на НП. Настоящият съдебен състав отчита значимостта на обществените отношения регулирани със Закона за лечебните заведения, но от друга страна, противоречивите фактическите и правни основания за ангажиране на административно наказателната отговорност на дадено лице винаги съставлява съществено нарушение, тъй като ограничава упражняването на правото му на защита и възпрепятства съдебния контрол за законосъобразност.

В случая отговорността на д-р А. е ангажирана в качеството му на началник на отделението по чл. 71, т. 2 от ЗЛЗ за неосъществен контрол на медицинската дейност в отделението, което предполага нарушението да е извършено от друго лице. В случая има данни за осъществяване на административно нарушение от конкретен доктор в отделението, който е и началник на Спешното отделение, поради което наказващия орган неправилно е смесил отговорността на д-р А. по чл.71, т.2 от ЗЛЗ в качеството му на началник, който отговаря за цялостната медицинска дейност в отделение и личната му отговорност като дежурен лекар осъществил прегледа на пациентката. Допуснатите нарушения от административнонаказващия орган водят до незаконосъобразност на НП и представляват основание за неговата отмяна.

Неоснователно е възражението на касатора за приложението на Тълкувателно решение Тълкувателно Решение № 8 от 16.09.2021 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, тъй като според т.1 от същото само районният съд има правомощието да преквалифицира описаното в наказателното постановление деяние, когато се налага

да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата по делото, а според т.2 в касационното производство административният съд след като отмени решението на районния съд няма правомощието да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена норма. Това е така, тъй като изменението на квалификацията в касационната инстанция с окончателно решение би лишило подведеното под административно наказателна отговорност лице от възможност за защита в двуинстанционно производство.

Обжалваното в настоящето производство съдебно решение е законосъобразно, като изводите на въззиваната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав и по вече изложените съображения.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.1, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1379 от 17.12.2021 г., постановеното по Н.А.Х.Д. № 9112/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

1.